

ἀγριόγουλα ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γούλα.

Φυτόν, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἱασιν πληγῶν ἐπιτιθέμενα ἐπ' αὐτῶν.

ἀγριογουρούνα ἡ, πολλαχ. ἀγριογουρούνα Πελοπν. (Μάν.) ἀγριόγουνα Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γουρούνα.

1) Τὸ θῆλυ τοῦ ἀγριοχοίρου πολλαχ. Μεταφ. ἐπὶ γυναικὸς ὑβριστικῶς Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Συνών. σκρόφα.

2) Ἀγριόχοιρος ἑνιαχ. [**]

ἀγριογουρουνίδα ἡ, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γουρουνίδα.

Πτηνόν τι ἄγριον.

ἀγριογούρουνο τό, ἀγριογούρουνοι πολλαχ. ἀγριογούρουνοι Πελοπν. (Μάν.) ἀγριογούρουνο σύνηθ. ἀγριογούρουνο Κρήτ. ἀγριόγουρ'νο Μακεδ. (Βογατσ.) ἀγριουγούρουνο Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀγριόγουρ'νου Θεσσ. ἀγριόγδζιουνου Θράκ. ἀγριούρ'νου Μακεδ. (Βελβ.) ἀγρέγουρ'νου Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γουρούνι. Ὁ τύπ. ἀγριογούρουνο καὶ παρὰ Γερμ.

Ἀγριόχοιρος, σὺς ὁ Εὐρωπαϊκός (sus Europaeus) ἔνθ' ἄν.: Θὰ πάμι γι' ἀγριουγούρουνα (πρὸς ἄγραν ἀγριοχοίρων) Ζαγόρ. || Παροιμ. Τὸ καλὸ τ' ἀπίδι τὸ τρώει τ' ἀγριογούρουνο (ἐπὶ τῶν τυχηρῶν, οἱ ὅποιοι ἀκόπως καρποῦνται τὰ καλύτερα) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μεταφ. ἐπὶ εὐτελοῦς ἀνθρώπου πολλαχ. [**]

ἀγριογριμπιλεῖα ἡ, Εὐβ. (Ἰστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγριαμπιλεῖα. Παρατηρητέα ἡ διπλῇ σύνθεσις μετὰ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος. Κληματίς.

ἀγριογυναῖκα ἡ, κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γυναῖκα.

1) Ἡ ἀγρία τὴν ὄψιν γυνὴ κοιν.: Αὕτῃ εἶναι μιὰ ἀγριογυναῖκα ποῦ σοῦ κόβεται τὸ αἷμα νὰ τὴν βλέπῃς! κοιν.

β) Ἡ νηρηὶς Νάξ. Συνών. νεράϊδα. 2) Ἡ τραχεῖα τοὺς τρόπους γυνή, ἡ βάνανσος κοιν.: Τί ἀγριογυναῖκα ποῦ εἶναι! Δὲν μπορεῖς νὰ τῆς μιλήσῃς χωρὶς νὰ σὲ βροῖσῃ.

ἀγριοδάμαλο τό, Πελοπν. (Λακων.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,145 (ἔκδ. Μαρασλῆ) ΚΚρυστάλ. Ἔργα 2,46.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. δαμάλι.

Ἀγρία δάμαλις ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σ τὴ σιδερένια φλούδα σου χωρὶς νὰ τήνε γδάρῃ τοῦ λόγγου τ' ἀγριοδάμαλο τὰ κέρατα ἐτροχοῦσε

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

ἀγριοδαμασκηνα ἡ, πολλαχ. ἀγριοδαμασκηνα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. δαμασκηνα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ φυτόν προύμνη ἡ ἐμβολιαζομένη (prunus insititia) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae), ἡ τῶν ἀρχαίων

κοκκυμηλέα. Συνών. ἀβραμυλεῖα, ἀγριοαβραμυλεῖα, ἀγριοκορομηλεῖα, ἀγριοπουρνελλεῖα, κορομηλεῖα. [**]

ἀγριοδαμάσκηνο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. δαμάσκηνο.

Ὁ τῆς ἀγριοδαμασκηναῖς καρπός, τὸ ἀρχαῖον κοκκύμηλον.

ἀγριοδαυκεῖα ἡ, Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. δαυκεῖα.

Τὸ φυτόν δαυκίον τὸ καρωτὸν (daucus carota) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae), ὁ σταφυλῖνος τοῦ Διοσκορ. (3,59). Συνών. σταφυλῶνας. [**]

ἀγριοδάφνη ἡ, πολλαχ. ἀγριοδάφνη Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. δάφνη.

Ὁ θάμνος βιβούρνον ἡ ψευδοδάφνη (viburnum tinus) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (caprifoliaceae). Συνών. ἄγρια δάφνη (ιδ. δάφνη). [**]

ἀγριόδεντρο τό, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. δέντρο.

1) Αὐτοφυὲς δένδρον, ὀζωδέστερον, μὲ καρποὺς καὶ φύλλα μικρότερα καὶ ξύλον πυκνότερον καὶ συμπαγέστερον, εἰδικώτερον δὲ ἢ ἀγριοτέρα μορφή ἀγρίου δένδρου καὶ δένδρον ἄγριον ἢ ἡμερον μὴ δίδον καρπὸν ἐδώδιμον ἢ ἄλλως χρήσιμον σύνηθ. (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 26 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 63 καὶ 30 (1919) Λεξικογρ. Ἀρχ. 75). 2) Βότανον τοῦ γένους τοῦ γλαυκίου (glaucium) τῆς τάξεως τῶν μηκωνωδῶν (papaveraceae), γλαυκίον τὸ ξανθὸν (glaucium flavum), ἡ τῶν ἀρχαίων μήκων κερατῖτις ἑνιαχ. Συνών. ἀγριοφασουλεῖα, γιαιοπίκρα, μαγισσιλόχορτο. β) Γλαυκίον τὸ λειόκαρπον (glaucium leiocarpum) Θήρ. [**]

ἀγριοδέτης ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Κεραμ. Κινίδ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. δέτης.

Λωρίον ἐκ δέρματος αἰγὸς ἐνὸς δακτύλου πλάτους χρησιμεῖον ὡς κορδόνιον τῶν ὑποδημάτων τῆς καθημερινῆς χρήσεως (ἴσως παλαιότερον ἐγένετο χρήσις δέρματος ἀγρίου ζώου, ὅλον ἀγριμίου. Πβ. ἀγριμικὸ λουρί ἐν λ. ἀγριμικός) ἔνθ' ἄν.: Νὰ σάσῃς τὸν ἀγριοδέτη σου (νὰ σάσῃς = νὰ διορθώσῃς) Φιλότ.

ἀγριόδιανος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. διάνος.

Ἀγριόγαλλος 2, ὁ ιδ.: Ἀσμ.

Χριστέ, καὶ νὰ 'μουνε λυτό, νὰ 'βγαῖνα 'ς τὸ κυνήγι, νὰ 'πιανα δέκα πέρδικες καὶ δέκα περιστέρια καὶ δεκοχτὼ ἀγριόδιανους. [**]

ἀγριόδυσμος ὁ, ἑνιαχ. ἀγριοδυσμός Ἀθῆν. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀγριοδυσμούς Στερελλ. (Παρνασσ.) ἀγριόδυσμος Σύμ. ἀγριόδυσμος Πελοπν. (Μάν.) ἀγριοδυσμός Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. δυσμός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ φυτὸν ἄγριος ἡδύοσμος τοῦ γένους τοῦ ἡδυόσμου (*mentha*) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (*labiatae*). Ἰδ. Χελδράιχ 73 καὶ 74 ΠΓεννάδ. 409 1) Ἡδύοσμος ὁ ἄγριος ἢ μακρόφυλλος (*mentha silvestris*) ἐνιαχ. Συνών. ἄγριοβάλσαμο 1, δυόσμος, καλαμήθρα. 2) Ἡδύοσμος ὁ μακρόφυλλος ποικιλία *siberi* (*mentha longifolia siberi*) ἐνιαχ. Συνών. ἄγριορίγανη, δυόσμος. 3) Ἡδύοσμος ὁ στρογγυλόφυλλος (*mentha rotundifolia*) ΘΧελδράιχ 73. Συνών. δυόσμος. 4) Ἡδύοσμος ὁ κομπὸς (*mentha gentilis*) ΘΧελδράιχ 74. Συνών. δυόσμος. [**]

ἄγριοζαλούλι τό, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Τὸ ἄγριον ὄσπριον ἀγριολαθοῦρι, λάθυρος ἢ ἀφάκη (*lathyrus arhaca*) μὲ δηλητηριώδη σπέρματα προξενοῦντα ζάλην τρωγόμενα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 221. Πβ. ἀγριολαθοῦρι. [**]

ἄγριοζαμποῦκος ὁ, ΠΓεννάδ. 691 ἄγριουζαμποῦκος Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ζαμποῦκος.

Βότανον τοῦ γένους τῆς νάρδου (*valeriana*) τῆς τάξεως τῶν ναρδωδῶν (*valerianaceae*), νάρδος ἢ Διοσκοριδείου (*valeriana Dioscoridis*). Συνών. βαλεριάνα μυρσικὴ (ἰδ. βαλεριάνα), καλαμοκάννα. [**]

ἄγριοζαφαράνα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ζαφαράνα.

Ἀγριοχόρτον τοῦ γένους τῆς ἀτρακτυλίδος (*carthamus*) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*), ἀτρακτυλὶς ἢ βαφικὴ (*carthamus tinctorius*), ὁ τῶν ἀρχαίων κνίκος μὲ ἄνθη βαφικά. [**]

ἄγριοζαχουλῆα ἡ, Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ζαχουλῆα.

Ἄγριον χόρτον ἐδώδιμον.

ἄγριοζιζυφῆα ἡ, ἀμάρτ. ἄγριουζιζυφῆα Θράκ. (Αἰν.) ἄγριοζιζυφῆα Ζάκ. — ΠΓεννάδ. 296 ἄγριοζιζυφῆα ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ζιζυφῆα.

Δένδρον τοῦ γένους τοῦ ἐλαιάγνου (*elaeanus*) τῆς τάξεως τῶν ἐλαιαγνώδων (*elaeanaceae*), ἐλαιάγνος ἢ στενόφυλλος (*elaeanus angustifolia*), ἔχον καρπὸν ὁμοιον πρὸς ζιζυφον, ὅθεν τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου. Συνών. μοσκοῦτῆα. [**]

ἄγριοζουδο τό, Κρήτ. Πελοπ. (Φεν.) ἄγριοζουγον Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ζούδι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἄγριον ζῶον, ἰδίᾳ δὲ ὁ ἄρκαλος, τὸ κουνάβι, τὸ καλογυναικάρι ἐνθ' ἄν.: Τὰ ἀγριοζούγατα ἔσκιαζαν τὸν κόσμον (ἔσκιαζαν = ἐφόβουν) Εὐρυταν. [**]

ἄγριοζούλαπο τό, ἀμάρτ. ἄγριουζούλαπον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄγριουζούλαπον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ζουλάπι.

Ἄγριον ζῶον: Πῆι ἐν' ἀγριουζούλαπον κί μῶφαι τὰ μιλίσσια, Μ' χάλασαν τὸν καλαμπόχ' ἔ' ἀγριουζούλαπα.

ἄγριοζουμπούλι τό, Στερελλ. (Λαμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ζουμπούλι.

Εἶδος βολβώδους ἄνθους ἀόσμου (ἀγροτικοῦ κρίνου ἢ ἰριδος), τὸ ὅποιον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ καυλοῦ φέρει πληθὺν ἀνθέων μικρῶν χρώματος ἰοειδοῦς μετὰ φύλλων λεπτῶν ὁμοίων πρὸς τὰ φύλλα τοῦ ζουμπουλιού.

ἄγριοζοχὸς ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ζοχός.

Ἀγριολαχανικά τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*) 1) Ἑλμινθία ἢ ἐχιννοειδῆς (*helminthia echinoïdes*), ὁ τοῦ Διοσκορ. (2,158) ἄγριος καὶ ἀκανθώδης σόγχος καὶ ἡ τοῦ Θεοφρ. (Ἱστορ. φυτ. 7,11,4) πικρίς. Πβ. ΠΓεννάδ. 303. Συνών. χοιροβότανο. 2) Οὐρόσπερμα τὸ πικριδιοειδὲς (*urospermum picroides*). [**]

ἄγριοζώντανος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄγριοζώδανος Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄγριος καὶ ζωντανός.

1) Ὁ μήπω ἀποθανών, ἀλλ' ἀναπνέων ἔτι, ὁ ἔτι ψυχορραγῶν (ἢ ψυχικὴ ταραχὴ τοῦ ἐκπνέοντος χαρακτηρίζεται ὡς ἀγριότης): Ἐβῆκα μέσα καὶ τὸν εὗρηκα ἄγριοζώδανον ἀκόμα. Τὸν ἠῦραν βαρεὰ λαβωμένο καὶ ἦτανε ἄγριοζώδανος. Τοῦ τὴν ἔρριξε τοῦ σκύλλου, ἀλλὰ ἀκόμα εἶναι ἄγριοζώδανος (τὴν ἔρριξε: ἐνν. τὴν σφαῖραν). 2) Μεταφ. ὁ ἀκατάβλητος ὑπὸ τῶν τοῦ βίου δεινῶν: Σοῦ εἶναι ἓνας ἄγριοζώδανος! Συνών. ἐφτάψυχος.

ἄγριοθαλασσεῖα ἡ, ἀμάρτ. ἄγριουθαλασσῶ Λήμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. θάλασσα. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὰ εἰς -εῖα ὄν. φυτῶν.

Φυτὸν εἰς ἀμμώδεις τόπους καὶ παρὰ τὴν θάλασσαν φυόμενον.

ἄγριόθερμος ὁ, ἀμάρτ. ἀργόθερμος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. θέρμος.

Εἶδος ἀγρίου λουπίνου αὐτοφυοῦς, ὁ τοῦ Διοσκορ. (2,133) ἄγριος θέρμος. Συνών. ἀγριολούπινας.

ἄγριοθρούμπη ἡ, Πελοπ. (Ἀρχαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. θρούμπη.

Τὸ φυτὸν κίστος ὁ ἐλελισφακόφυλλος (*cistus salvifolius*) τῆς τάξεως τῶν κιστωδῶν (*cistaceae*). Συνών. ἄγριοφασκομηλέα. [**]

ἄγριοθρούμπι τό, Κέρκ. ἄγριοθρούμπο Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγριοθρούμπη.

Τὸ ἀγριοχόρτον λωτὸς ὁ Κρητικὸς (*lotus Creticus*) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (*papilionaceae*), εἶδος τριφυλλίου. Πβ. ἄγριοτριφύλλι. [**]

ἄγριοθύμαρο τό, Μέγαρ. — ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.² 86 ἄγριοθύμαρον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. θυμάρι.

Φυτὸν θαμνώδες ὁμοιον πρὸς τὸ θυμάρι, ἀλλὰ τραχύτερον, ἄκαρπον καὶ ἐστερημένον εὐωδίας ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀπὸ σπάρτα εὐωδιαστές κί ἀπ' ἀγριοθύμαρα

θὰ φουρήξουν οἱ βουνήσιες οἱ πνοῆς

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. γαιδοθυμάρο.

